

Péter Erika

láthatatlan csillagok alatt

elfonnyadunk
minként a letépett virágok
gyúrött szirmunk a szél
térdére veszi
és mint könnyű zsákot
az emberarcú felhők
fölé emeli

s a láthatatlan csillagok alatt
felhangzik egy zongoradarab
amely magányos
mint az a gyászruhás
öregasszony
aki bóbiskol egy régi
hintaszékben

az állandóság kőmarkában

(szoborkiállítás)

csarnokokban állnak
mereven, hallgatag
bár ordítanak a kint
mit beléjük véstek,
őrzik az újrakezdések
nem múló hitét,
tekintetük belevész
az idő kőkriptájába

fény az ujjaim között

tenyeremben tartom
a hunyorgó tájat
ujjaim közt zuhatagként
átfolyik a nap
lehajlok egy fűszál
zöld ajkához
megcsókolom a tavaszt

boldog vagyok
a múlt fullánkját sem érzem
dús eleven illat leng körül
ereimbe adrenalint pumpál
szívem egy-egy ütemet kihagy

elmélázom
nem tudom hány óra
a virágoktól kérdelem
mennyi az idő

nem felelnek
a fény s a szó kifolyik
ujjaim közül
csupán csend zsong bennem
mint szertefoszló
harangszó után